

Niet alleen was hij een goed botanicus, doch tevens boeide hem de biologie en in het bijzonder de biologische en practische aspecten der geneeskunde. Hoe vaak heeft Broeder Bernardus ons verrast met spontane, waardevolle opmerkingen, waaruit zonneklaar bleek, dat hij talenten en begaafdheid bezat, die tot uitdrukking kwamen in een goed en scherp waarnemen en interpreteren van bepaalde fenomenen des levens. Waar hij in het verleden geen leerschool op dit gebied had genoten en zijn kennis derhalve niet historisch bepaald was, moest deze opvallende kennis en kunde — zoals reeds gezegd — toegeschreven worden aan aanleg en toelag. Het is duidelijk, dat een man met dergelijke capaciteiten behoeften moest gevoelen om zich hierover te uiten. Hij heeft dit nagestreefd en afdoende onder de jonge generatie een school gevormd. Deze resulteerde in het tot ontwikkeling brengen van de veldbotanie bij zijn jeugdige vrienden. Tot deze hoorde onder meer de jonge generatie Prick, die zich gelukkig prijst in het verleden deel te mogen hebben gehad aan het „Bernardus Seminarium”, want het botaniseren met en onder leiding van broeder Bernardus had voor ons de waarde van een zaatschool. Het door hem op onze akkers gestrooide zaad heeft practisch bij allen, die erbij betrokken waren, vruchten voor het verdere leven opgeleverd. Naast het zaaien hield Broeder Bernardus tevens supervisie op de prestatie van zijn leerlingen en droeg derhalve er toe bij, dat zij in de goede richting getraind werden.

Ik beschouw het als een ereplicht en als een vriendendienst op deze plaats hulde te brengen aan een man, die ongewild en ongeweten een waardevol stempel gedrukt heeft op de natuurwetenschappelijke ontwikkeling van een groep mensen.

Onze dankbaarheid blijkt niet slechts uit de hulde en het eresaluut, dat wij thans aan broeder Bernardus brengen, doch bovenal uit een hechte en diep in onze persoonlijkheid verankerd liggende vriendschap, die tot aan zijn dood bestaan heeft en die ook nadien onveranderd zal blijven voortleven. Want broeder Bernardus bleef voor ons tot aan zijn dood, wie hij was. De hoge ouderdom vermocht nauwelijks bij deze in alle opzichten sterke man geestelijk verval teweeg te brengen. Ondanks zijn aanzienlijk verminderde gehoorsscherpte bleef hij vitaal van geest, bleef de eenheid van heden en verleden

binnen zijn persoonlijkheid gehandhaafd en geen kracht der bewusteloze natuur kon hem in haar kluisters doen geraken.

Hij bleef zichzelf bepalen, hij bleef tot practisch aan zijn dood zelfstandig.

Nu heeft de Heer van Leven en Dood Zijn trouwe dienaar onverwacht, doch geenszins onvoorbereid, in aansluiting aan een lange en intensieve biddag, tot zich geroepen. Moge thans zijn grote geest, die nu ontgaan is van het menselijk onvolmaakte lichaam, in volle mate deelachtig zijn aan het Goddelijke mysterie, dat alle andere mysteries transcendeert, die hij gedurende zijn leven heeft trachten te onthullen. En moge dan thans zijn door hard werken vermoeide lichaam rust vinden in de schoot van de Limburgse aarde, die hij gedurende zijn 40 jarig kloosterleven zo intens heeft lief gehad.

Toen op het kerkhof zijn ontzield lichaam terug was gegeven aan de schoot der aarde, was het voor ons een ontroerend tafereel waar te nemen, hoe een veldmuisje, dat op de prachtige herfstdag van de begravenis alle luxe van zijn dierlijk bestaan ten toon spreidde, op de doods-kist spelend heen en weer liep, als wilde deze vriend van Bernardus, in gemeenschap met de hem vaarwel zeggende vrienden, op symbolische wijze tot uitdrukking brengen, de verbondenheid van de Broeder met de natuur.

BOEKBESPREKING

Flora van Nederland. Heukels-van Ooststroom. 15e druk, bewerkt door Dr. S. J. van Ooststroom. 1038 afbeeldingen. Uitg. P. Noordhoff, Groningen 1962. Prijs geb. f 11,50.

Na de grondige revisie, die de bekende flora van Heukels in de 14e druk had ondergaan, kon de bewerker van de 15e druk zich beperken tot de noodzakelijke aanvullingen en verbeteringen. Wil een flora up to date blijven, dan brengt zo'n nieuwe uitgave toch heel wat werk mee. Alleen het bijhouden van de steeds omvangrijker wordende literatuur is al een hele karwei. Van verschillende genera zijn nieuwe determinatietabellen opgesteld voor de soorten, bij weer andere genera hebben ingrijpende veranderingen plaats gehad in de tabellen. De gebruiker van deze flora weet in alle geval zeker, dat hij over de nieuwste gegevens beschikt.

K.

Foto: LAHAYE,

**J. T. BINKHORST VAN DEN BINKHORST
BURGEMEESTER EN GEOLOOG*)
1810—1876**

(Avec un résumé en français)

door E. M. Kruytzer

In de tweede helft van de 18e eeuw en in het begin van de 19e eeuw leefde in Engeland een landmeter, die zich verveelde. Die landmeter was William Smith (1769—1839). Nu is landmeten en waterpassen een oer-vervelend vak (Umbgrove 1956). Smith ging daarom eens wat rondneuzen en wilde ook wel weten, wat er in de bodem zat. Hij vond er fossielen. Dit zijn de overblijfselen van planten en dieren, die in vroegere geologische perioden geleefd hebben. Dat zoeken in de bodem deed Smith overal, waar hij kwam en zijn ambt als landmeter bracht hem op vele plaatsen. Het rondneuzen werd een wetenschappelijke hobby en dat is het begin geweest van zijn machtig wetenschappelijk werk. Smith werd de vader der stratigrafie, d.i. de leer van de relatieve ouderdom

van de aardlagen. Fossielen zijn hierbij van de grootste betekenis.

Hoe de burgemeester van Meerssen, Binkhorst van den Binkhorst, tot de studie van de geologie gekomen is, kunnen wij slechts gissen. Een dorpsburgemeester uit het midden van de vorige eeuw had het niet bijzonder druk. Binkhorst heeft zijn vrije tijd besteed aan het bezoeken van de vele krijtgroeven in Geulhem en in Valkenburg. In Maastricht — in Meerssen heeft hij nooit gewoond — strekten zijn speurtochten zich vooral uit tot de St. Pietersberg, die reeds in de 18e eeuw beroemd was om zijn rijkdom aan fossielen. En wie eenmaal in de ban van de St. Pietersberg is, komt er niet meer onder uit.

De twee hoofdwerken van de oud-burgemeester van Meerssen zijn verschenen onder de naam „J. T. Binkhorst van den Binkhorst”, onder welke naam hij dan ook algemeen in de literatuur bekend is. In dit artikel gebruiken wij echter de meer eenvoudige naam Binkhorst, die hij bij zijn geboorte heeft gekregen. Deze naam is gedurende het leven van de drager ervan nog al aan veranderingen onderhevig geweest.

Onze aandacht zal bijzonder uitgaan naar het geologisch-paleontologisch werk van Binkhorst. Dan volgt een uitvoerige levensbeschrijving van de geoloog Binkhorst.

**A. BINKHORST GEOLOOG EN
PALEONTOLOOG**

Zijn eerste publicatie verscheen in 1857 en droeg tot titel: „Neue Krebse der Maastrichter Tuffkreide”. Hij beschrijft daarin drie nieuwe krabben. Ondanks kritiek (Pelsenner 1885) hebben deze door Binkhorst gecreëerde soorten zich weten te handhaven, met deze restrictie, dat een der soorten, *Dromolites Ubaghsi*, door Nötling (1881) in een nieuw geslacht, Binkhorstia, is ondergebracht en dus nu heet *Binkhorstia ubaghsi* (Binkhorst). Men schrijft de soortnaam afgeleid, niet meer met een hoofdletter.

In 1859 verschijnt het eerste hoofdwerk van Binkhorst: „Esquisse géologique et paléontologique des couches crétacées du Limbourg et plus spécialement de la craie tuffeau avec carte géologique, coupes, plan horizontal des carrières de